

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

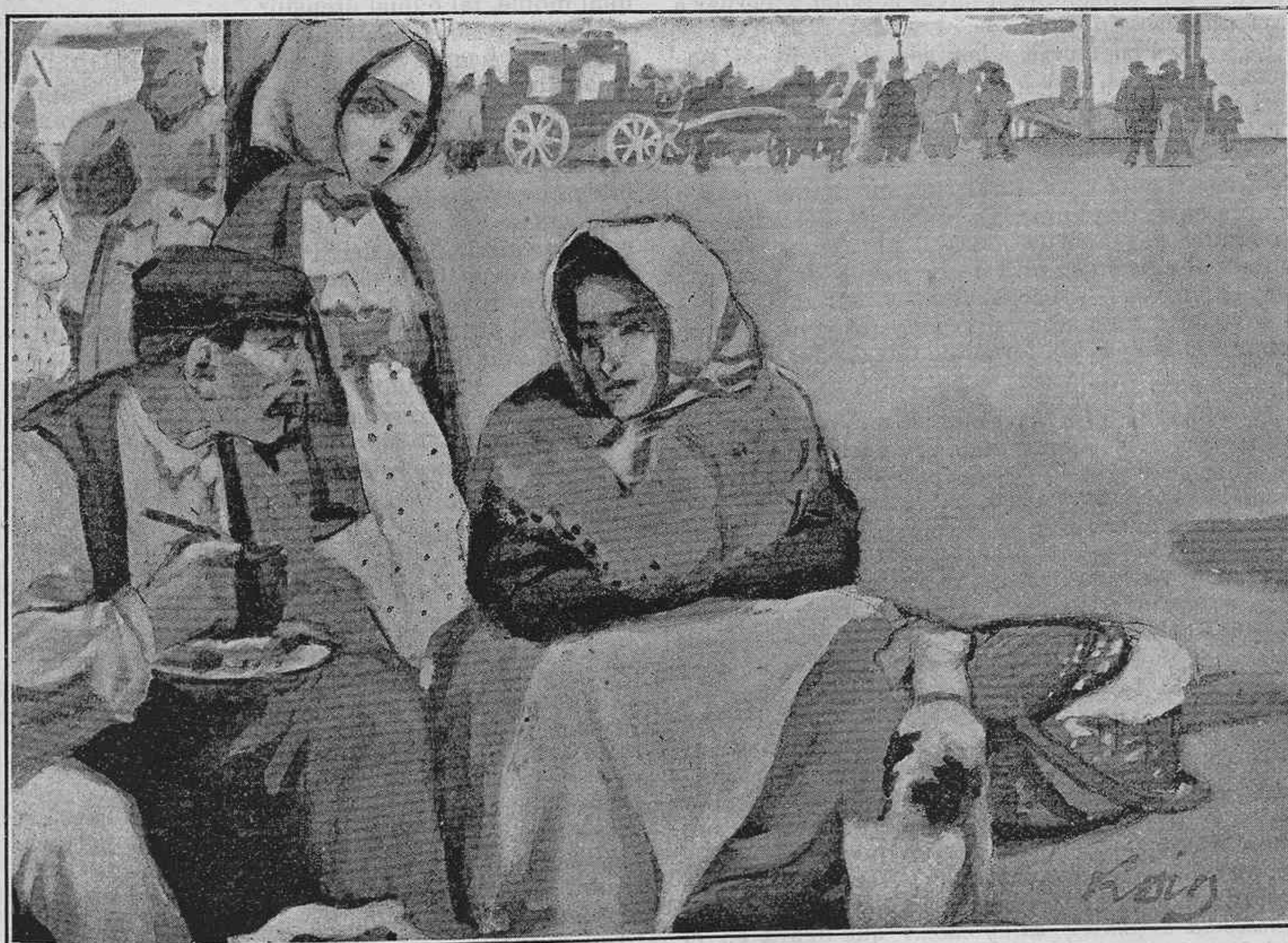
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

L' HORA DEL DINAR

—¿Bacallá altre cop?
—Menja, menja!... En aquest temps, diu que aixó es bo pel cos y per l' ànima,

CRÓNICA

LA gran sorpresa que va tenir el nou governador, Sr. Manzano, al pendre possessió del càrrec y trobarse casi sense mobles!

Al govern civil no hi havia llit, ni llensols, ni renta-mans; fins els aparatos elèctrics careixien de bombetas.

Pero si bé 's mira 's veurà qu' en la falta de aquests objectes estava fins á cert punt retratada la especial manera que de governar la provincia tenia 'l seu antecessor, el célebre Sr. Socías.

Gobernador que vulgui cumplir ab el seu deber no té temps ni per descansar. ¡Oh y ab els tráfechs que 'l Sr. Socías portava entre mans, no hauria calgut més sino que s' hagués tirat sobre del llit, quedantse adormit com un soch! ¿Quí s' hauria cuydat llavoras de 'n *Jordi*, el de las orellas, y de l' *Eugenia*, la de la cartilla?

No sent, donchs, necessari 'l llit, tampoch ho eran els llensols. Dormir ab llensols es cosa rutinaria que veyém usada ja en la més remota antigüetat. Avuy la gracia consisteix en dormir ab mantellina: fins resulta més poétich.

Respecte á palangana tampoch se 'n necessita en el govern civil. Aixó de rentarse las mans, fa Pons Pilat. ¿Y quin governador que s' estimi voldrà incorre en els anatemas que á través dels sigles han anat acompanyant la despreciable memoria del governador de Judea? Ans que imitar á Pons Pilat es mil vegadas preferible anar ab las mans brutas.

Queda sols la qüestió de las bombetas dels aparatos elèctrics; pero fins en aixó s' ha de justificar al Sr. Socías, perque, aném á veure ¿qué n' ha de fer ningú si á n' ell sempre li havia agradat governar á las foscas?

Es á dir: á las foscas, á las foscas... Modelo d' homes económichs, que pot envejar fins aquell milionari barceloní, que tenint á n' en Cánovas hostatjat á casa seva, baixava cuydadosament el llum del recibidor, el Sr. Socías no havia de gastar ni gas ni electricitat, tota vegada que, segons diuhen, estava sempre entre dos llums. El problema del alumbrat económich per medi del alcohol, que avuy s' está estudiant al extranger, ell l' havia resolt de una manera enginyosa... Tot consisteix—y prènguinne nota 'ls inventors qu' encare divagan—tot consisteix en donar á la lámpara la forma de una mona.

Ja veuhen si 'l Sr. Socías, en el curt temps que va desempenyar el govern de la provincia de Barcelona, va ferse digne de l' admiració y fins del assombro dels seus administrats.

Que se 'n anés sense pagar el cotxe, ni satisfer la última mensualitat als metjes de l' *Eugenia*, aixó no hi vol dir res; un descuyt el té tothom. Y aquest descuyt es més justificat si 's consideran las circunstancias especials en que va tenir efecte 'l seu rellevo. Barcelona bullia com un' olla de cols posada sobre un foch de infern: anavan á esclatar els disturbis de la *huelga general* ¿y volen qu' en uns moments tan crítichs, quan al pobre Sr. Socías casi bé ni temps li quedava pera disfressarse y tocar pirandó dissimuladament, l' home s' hagués entretingut en cridar al cotxero y als metjes perden un temps preciós en las minucias de un passament de comptes? Cotxero y metjes han de compendre que casi ni temps va tenir per enterarse de aquell incís «*quedando altamente satisfecho...*» que figura en el real decret admetentli la dimissió. ¡Pobre Sr. Socías! ¿Y voldrán ara per la miseria de uns quants xavos,

contradir al govern, amargant la seva *alta satisfacció*?... Y després: ¿per ventura l' honor de haver servit á un tan excels personatge no val res?

Callin, donchs, y un' altra vegada que hi tinguin tractes, si no volen trobarse convertits en *inglesos* forsosos, fassinse pagar per endavant.

Per la meva part, sempre m' ha agradat fer justicia, y la faig ara á ne 'n Socías, com la faria á un moro, en tant que 'l moro tingués rahó.

Hi ha qui suposa que 'l llit y 'ls llensols, la palangana y las bombetas de l' electricitat l' últim governador s' ho va emportar... y aixó es lo que no 's pot creure. Fugint de amagat, conforme va ferho, salta á la vista que li hauria fet nosa tanta impedimenta. Y ademés, l' interessat, en tot cas, podrá dir qu' es sempre més lo que va deixar al govern civil que no lo que s' hi ha trobat á faltar, al pendre possessió 'l Sr. Manzano.

¿Preguntan qué hi ha deixat? ¡Poca cosa! Unas grans crias de xinxas en perfecte estat de cultura, las quals en un país de tantas fábricas com el nostre, no deixa de ser un alivio, sobre tot per quan faltin esquirolas... Hi ha deixat ademés una mina inagotable de bruticia y pegadella, que ja 'ns podem riure dels depósitos de guano de las islas Xinxas del Perú, y aixó no es poch adelanto si 's té en compte 'ls apuros que passa la agricultura catalana per la falta de abonos.

Aixís, el Sr. Socías, com qui no fá res, preparava elements y medis pera 'l foment dels dos rams més importants de la riquesa pública del nostre país, com son l' industria fabril y l' agricultura.

¿Y encare hi haurá qui 'l censuri? ¿Y encare hi haurá qui li tiri en cara l' haverse'n emportat tal ó qual moble, tal ó qual utensili?

Homes, posinse á la rahó, y considerin que si alguna cosa hagués volgut emportarse'n á títul de recort, ningú li privava d' emportarse'n l' edifici. Descalsantlo per sota, y per medi de una combinació de corróns posats en moviment per las poderosas máquinas del Port, res més fácil que trasladarlo íntegrament desde el Plá de Palacio, á bordo de un dels vapors que fan la ruta de Mallorca. Y no diguin que aixó no pot ser. Precisament en el fris del escalfa-panxas del mateix govern manat construhir pel famós Ibáñez Aldecoa, s' hi llegeix el següent lema: «*EN ADMINISTRACIÓN NO HAY IMPOSIBLES.*»

Per lo tant no hi donguin voltas: si 'l Sr. Socías s' ho hagués proposat, á horas d' ara la vella Aduana de Barcelona adornaria la ciutat de Palma, com un testimoni de que realment, á Espanya, en *administració no hi ha impossibles*.

Contra l' opinió general crech que 'l Sr. Socías va ser un governador modelo. No n' hi haurá un' altre que com ell castigui tan durament el vici de la prostitució y 'l joch, per la part que més els dol, ó sigui per la butxaca. En materia de ferlos contribuir se mostrava inexorable. Dona pública hi havia que ja estava tentada á mudar d' ofici. Més de un jugador desesperat, s' estirava els cabells, exclamant:—Vaja, ab aquest home no 'ns hi podem salvar.

Cert que ab aquest sistema havia de realisar ingressos de gran importancia; pero apart de las mermas per rahó de las cantitats que havia de girar á Madrid á cada punt perque allí *estuviesen satisfechos*, lo que li quedava ¿ho ha de considerarse ben guanyat, en justa recompensa á la guerra incessant qu' en forma d' exaccions feya contra aquests dos vicis abominables, basats precisament en la cobdicia dels

que s' hi entregan desenfundament? Desenganyinse, 'l Sr. Socías els castigava precisament *por do más pecaban*.

Y si tan rich s' hagués fet com suposan ¿cóm se li atribuhirían las raterías dels mobles, robas y utensilis que s' han trobat á faltar en el govern civil?

Jo tampoch hi crech ab aquestas raterías. Y no hi crech perque si hi hagués tan sols indicis d' ellas, el Sr. Manzano, home justicier ja hauría aprofitat la ocasió que se li deparava de inaugurar el seu mando ab un gran exemple. Tal fora enviar un telegrama al governador de Palma, interessant la captura y conducció á Barcelona per tránzits de justicia, de un tal Socías (a) *Miqueló*. Per tránzits de justicia, ab tota urgencia... á través del mar y á peu com els blasfemos.

P. DEL O.

A LA QUARESMA

Ja has arribat vella y seca
ab tos decrets á las mans
imposantnos grans dejunis
com si no ho fessim tot l' any.

Tú vols siguém mes anémichs
y que tinguém menos sanch
quan fins un cargol ens guanya?
Y tú per xo sens pietat
vens encare á castigarnos
y fernos morir de fam?...

¿Qué podém menjar els pobres
quan tú ets al poder, veyám?
¡Ni sisquera 'l recurs queda
de recorre al bacallá
que com article de luxo
el venen als ulls del cap!

Si toquém al peixo palo,
com molta gent feya avans,
diuhen qu' en la qüestió dels cambis

s' ha posat á un preu molt alt,
y si acás volém menjarne
no hi ha mes, hem d' esperar
que 'ls estudiants moguin gresca
qu' es quan el donan de *franch*.

¿El peix fresch? no cal pensarhi
com si no existís el mar;
l' únich qu' abunda aquí á Espanya...
es la *tunyina* y 'l *rap*!

Diversións, ni somiarlas,
molts sermons y resá en gran,
hasta per riure 't condemnas,
ja no 't giras, qu' has pecat;
ni la distracció ara 'ns queda
que teníam altres anys
quan en Coria redactava
las célebres quaresmals.

Ens treus l' humor y la teca
mes no pera tots igual,
puig pels uns sempre es quaresma
y pels altres, dijous gras!

P. A. MORENO

EL BUTLLETÍ

I

—No hi ha més, noya, á casa mano jo, y si no li agrada, ja sab ahont es la porta. Vull que las mevas minyonas confessin y combreguin, cumplint lo que ordena la santa mare Iglesia. Totas las que hi tingut ho han fet, y no ha de ser vosté la que falti á n' aquest sagrat precepte.

—Pero si no tinch cap pecat!...

—¿Cap? Vamos, dona, no 'm fassi dir lo que no tinch ganas... Agafi la mantellina y vájissen, que ja es hora. Y sobre tot, recordis de lo que li he encarregat; no s' olvidi del butlletí.—

¿Qué ha de fer la pobra Quima davant d' un' or-

SORTINT DE CONFESSAR

Lo que totas ellas diuhen,
un cop feta la *bugada*:

—Quan una ha dat aquest pas,
¡qué 'n queda de descansada!

AL MITJ DEL CARRER D' ARAGÓ

D' aixó, la Companyia del ferro-carril ne diu *un senzill apeadero!*

dre tan categòrica? Si la casa no fos, com es, de primera, prou enjugaria a la mestressa a passeig y li diria que si vol confessar que hi vaji ella, qu' en la seva consciencia no hi mana ningú; pero, apart d' aquestas petites imposicions jes una senyora tan bona! dona tanta llibertat a las criadas y, sobre tot, mira tan poch prim ab els comptes y paga tan bé a ff de mes!...

—Está bé, senyora, compliré 'ls seus desitjos.

—Recordis de portarme el butlletí.

—No li faltarà.

Y agafant la mantellina, se 'n baixa tranquilament al carrer.

¿Ahont va? ¿A l' iglesia més pròxima? ¡Ah, nol... Una cosa es cubrir las apariencias, y un' altra obehir servilment las ordres dels amos. ¡Ara hi corra ella a anarse a confessar!... Que hi vajin els que tenen la consciencia plena d' enredos. ¿El butlletí?... Aixó ray, no n' hi faltarán de butlletins. Una coneguda li va dir que 'ls escolans de la parroquia, a ral cada un, n' hi vendrán tants como ne vulgui.

Al arribar a la cantonada, tomba y se 'n va a trobar al seu Cinto, un fadrí taberner, que si no li ha donat paraula de casament no se 'n hi falta gayre.

—¡Hola, Quimeta! ¿Tú per aquí? ¿Que t' has perdut?

—Cosas de la meva mestressa. S' ha empenyat en que anés a confessar, y m' ha semblat a mí que 'l parell d' horas que havia de perdre detrás del clero valia més que las aprofités... en un altre punt.

—Ets la xicota més salada de tot Barcelona y pobles agregats.

—Y tú 'l gitano més embustero de tota la provincia.

—¿Es dir que dugas horas?... Entra, entra, que t' haig de comunicar un remat de cosetas de la major importancia.—

La Quima penetra en l' establiment, s' assenta en un banch, y comensa el xú xú a cau d' orella.

¿Qué 's diuhen?... ¿Qué 'ns importa? Al ff y al cap,

com que si 's cou alguna cosa no es per nosaltres, podém deixarho cremar sense escrúpuls. Además, ¿qué volen que 's diguin una minyona de vintitres anys y un fadrí taberner que 'n fa sis ó set que va passar la quinta?...

II

Transcorregudas, ab bastanta esplendidés, las dugas horas, la Quima, avans de tornar a casa, no 's descuyda de passar per l' iglesia vehina.

Cabalment un escolanet s' está prenent el sol a la porta.

—Escolta ¿vols ferme un favor?

—Digui—contesta 'l bordegás, alsantse ab molta llestesa.

—Necessito un butlletí.

—¡Ah! Ja entench... Deu ser pera...

—Déixaho corre. ¿'N tens un?

—¿Quánt me 'n darà?

—Un ral.

El xicot butxaqueja un moment y 's treu un paper.

—Aquí 'l té. Vingan els vinticinch céntims.

—¿Aixó es un butlletí?—pregunta la Quima, que no sab de lletra ni recorda gayre la forma d' aquests documents religiosos.

—Sí, senyora: ara 's fan més grossos que avans. Es qüestió de modas.—

Tancat el tracte, l' alegre criada torna a emprendre 'l camí, y, segura de la seva impunitat, se presenta a casa ab un semblant tan graciosament compungit que la senyora al véurela 'n queda encantada.

—¿Qué tal?

—Molt bé.

—¿Hi havia molta gent?

—Regular.

—¿Quí l' ha confessada?

—Un capellá d' edat, que... com si parlés una mica palpissot...

—Ja! Devia ser mossen Jaume: una bella persona.

—Just! Mossen Jaume... Si que m' ha semblat que li deyan aquest nom.

—¿A veure 'l butlletí?

—Tingui—fa la xicota, trayentse 'l paper que ha comprat al escolá y entregantli ab una magestat sols comparable a la d' un marqués al exhibir els seus pergamins de noblesa.

—¡Ayay!—exclama la senyora agafant el document y obrint desmesuradament els ulls:—¿Qu' es aixó?

—El butlletí que m' han donat a la parroquia.

—¿El butlletí?

Y 's posa a llegir en veu alta:

«*Gran barato de muebles. Camas al contado y a plazos. ¡Ojo, novios!*»

La pobra minyona, anonadada davant d' aquella catástrofe, no sab si desmayarse ó qué.

A la qüenta 'l malehit escolá, a falta de butlletí, li ha donat un prospecte dels que reparteixen per la Rambla.

A. MARCH

PROJECTE

Per fer desaparéixer l' espectacle de la mendicitat son a milers els plans que las personas filantrópicas han presentat al nostre Ajuntament.

Com que en tot vull ficarhi cullarada no vull qu' entre aquests plans hi falti el meu.

¡POBRE GUTTENBERG!

—Si arribo á sapiguer que 'ls diaris no més havían de servir per fer corre *bolás*, l' ase 'm flich si 'm prenh la molestia d' inventar l' imprenta.

Comensaría, donchs, per fé una llista
dels que van pels carrers
en una forma ó altre
esplotant al bon cor de nostra gent,
y á tots provehiría
d' un elegant carnet
ab el retrato y rúbrica del pobre
per evitar traspasos fraudulentos.

Presentant el carnet al Ambos Mundos,
al Gran Continental ó al Orient
els servirían un repás de duro;
presentantlo als cafés
els darían café, copa y cigarro
y fora d' hora un doble, un ponx ó un té;
y ensenyant el carnet á Novedades,
al Old Englan, al Sigle ó á la Eiffel
els farían un terno de primera
fentlos aná elegants de cap á peus.

Pel servey del tulits, coixos y cegos
hi hauría sempre cotxes de lloguer
y á dormir, pels hotels els admetrían
presentant el carnet.

Del modo aquest els pobres d' *ambos sexes*
deixarían de ser
eixa taca asquerosa
qu' embruta nostres plassas y passeigs,
y encare animaría sa presencia
y son posat de gent que menja bé
els nostres puestos públichs
y els nostres elegants establiments.

¿Qué com se sostindría
un gasto tan crescut com fora aquest?

Donchs, ben sencill; pagant tan sols deu céntims
d' entrada á Barcelona els forasters;
cada barceloní cinch céntims diaris;
las botigas un duro cada mes;
els que passejan pel passeig de Gracia,
els que prenen la fresca pels cafés,
els que seuen als banchs ó á las cadiras
de la Rambla y del Parch, els bons creyents

que freqüentan iglesias
y els que rodan sense esma pels carrers
pagarían cinch céntims
pel gust d' estalviarse tan mal temps.

Ab aixó y subvencions que donar poden
las personas de bé,
las societats filantrópicas,
bisbe, Diputació y Ajuntament
m' hi jugo quinze céntims
que sobrarán diners.

JEPH DE JESPU

INDUSTRIALS QUE EMIGRAN

—¿També tocas el dos?

—Sí, noy: desde que ha vingut aquest Manzano, á Barcelona no hi ha manera de guanyars'hi la vida.

UN DE LA CREU ROJA

ACTE DE JUSTICIA

AL SENYOR MANZANO

—Vamos, que no mes pel gust de poguer lluhir las insignias, convé que de tant en tant hi haji una bullanga.

¿Es cert lo que diuhen, senyor Gobernador civil? ¿Es cert que vosté está resoltament decidit á perseguir el joch, sobre tot el joch pervers, el joch mal intencionat, el joch que més que l' honest recreo del individuo té per objectiu la ruína y la tortura de la víctima?

Si aixó es veritat, fassim justicia, senyor Gobernador; allargui 'l seu bras omnipotent y llurim de las malas arts d' una persona que burla todas las lleys divinas y humanas sobre 'l joch establertas.

Vel'hi aquí 'ls fets, senyor Manzano; examínils y obri en conseqüencia.

Jo soch un home molt metódich y arreglat: cada día faig lo mateix, passo per idéntichs llochis y 'm dedico regularment á las mateixas ocupacions.

Pel camí que acostumo á recorrer, 'm topo fa uns quants días ab una senyora que, dit sigui ab el respecte degut, es de lo més superior que aquí s' ha vist, y aixó que, com vosté ja haurá notat, en aquesta terra las donas guapas abundan.

¿Quína má misteriosa ha posat á aquesta senyora en el meu camí? ¿A qué 's deu que avans no l' hagués vista may y ara la veji cada día? ¿Es obra del destino? ¿Es designi de la Providencia? ¿Es pura y senzillament qüestió de casualitat?

Las causas no las sé ni vull sapiguerlas. A pesar d' alló de *felix qui potuit*, etc., als efectes m' atinch, y 'ls efectes que aquesta dona produheix sobre meu son desastrosos.

Cada día passa lo mateix. Jo vaig carrer amunt, ella carrer avall y 'ns trobém, es á dir ens creuhém, precisament davant d' una confitería. Lloch simbólich ¿veritat?

Juro ab tota la formalitat possible que la veig venir procuro fer el distret y fingeixo que no me 'n adono.

Pero ¡ah, senyor Gobernador!... ¡Fer el distret, fingir!... L' infern está empedrat de bons propósitos, pero no ab tanta profusió com el carrer ahont tenen lloch els nostres diaris *encuentros*. Vull girar la cara, pero no puch; vull ignorar la presencia de la bella desconeguda, pero la meva voluntat queda vensuda per l' atracció singular que aquella dona exerceix sobre meu.

¿De quínas armas se val pera dominarme de tan extranya manera? Dels ulls.

La seva mirada té una forsa tan extraordinaria que no hi ha modo de resistirla. Atrau, fascina, encanta, pessiga; sí, senyor, pessiga 'l cor, la carn, tota la personal!...

Y com si ella ho endavinés, al veurem acostar, acumula en sas brillants ninetas tota la electricitat de la seva dinamo, y, no hi ha remey, m' atropella, 'm vens, em rebrega moralment com una criatura.

Ara bé, senyor Gobernador, lo que ab mí fa aquesta senyora ¿no es jugar de mala fe, ab ventaja, ab verdadera picardía? ¿No es aixó valdre's dels ulls com els jugadors mal intencionats se valen dels daus falsos, de las cartas marcadas, de las ruletas fora de nivell? ¿No es abusar de la seva superioritat, y apoderarse del meu ánim y *acabarme 'ls quartos* mercé á las malas arts dels seus ulls maravellosos?

Si es veritat que vosté persegueix el joch, aquesta dona juga ab mí, senyor Manzano, y las sevas malifetas no poden quedar impunes.

Agáfila immediatament, sense escoltar las sevas protestas; agáfila, pero no la tanqui á la presó: fássimela portar á casa... A veure si 'm torna lo que ab las sevas malas arts m' ha pres.

MATIAS BONAFÉ

ELS SET PECATS CAPITALS

IV

Ira

Susceptibles germans: Cóm que sou homes
sou débils y olvideu á cada pás
que de las grans flaquesas, la mes lletja
es deixarse pujar la mosca al nás.
Sachs de verí y de bilis concentrada
els irats pecadors llensan pel món
¿qu' es, donchs, el peccat d' ira? Baba eterna
que enmatzinant els cors, el descompón.
Es el *delirium tremens* de las Fúrias,
es l' esclat de las febres saturnals;
es el foch dels caixals dels temeraris
que treuhen tot sovint... foch pels caixals,
Calfgula, Neron y el cabo Botas,
fomentadors de l' ira á dret y á tort,
van propagar sa encarnissada tasca
perque era 'l *sanch y fetje* 'l seu plat fort.
Diuhem que *si vis pacem para bellum*
pero, per mí, l' axioma es plé de fel;
que aquella era la norma de 'n Narváez
y el *rigoletto* de don Pedro el Cruel.
¡Ay d' aquell que abandona el *yo* á la *bestia*
y s' entrega á la rabia y al furor!
y ¡ay d' ell si aquest furor es uterino,
que 'l resultat llavors es molt pitjor!
Val més sé un Job pacient que un *Jaramago*,
la iracundia es un grau d' insensatés.
¡Visca antes la Pietat que la Justicia!
¡Tot pel pacífich, pel *atlántich* rés!
El nano peterrell que, sense forsas,
aixecant molt la *veu* fá l' home gran
y al veures impotent, á *mossegadas*
derribar se proposa un vell gegant;
el que va fomentant l' odi de rassa
al só d' un himne cursi y ensopit;
el que apela á coaccions y á violencias
per ferse valé un dret mal adquirít,
aquests son tan irats com l' home despota,
el venjatiu, l' odiós, l' intolerant...
¿y que 'n dirém del home que se 'ns mostra
ademés de *mordaz, sañudo*... Autrán?
¡Oh guerrers impetuosos y colérichs;
burgesos implacables y agressius;
esperits sanguinaris que feu neixer
rencorosas passions als *génits vius*!
La intemperant inquina dels de sota,
la tirania injusta dels de dalt
son avuy els factors principalíssims
d' aquest peccat tan grós, tan capital.
Llegisladors qu' en nom de la Justicia
heu omplert cementiris y presons,
no volguéu fer la fi dels epiléptichs
ab vostras venjativas erupcions.
Histéricas mamás, *niñas* cloróticas
de sanch ardenta y nervis exaltats,
sogres enfutismats, gendres fogosos
¿perqué viviu de l' ira esclavisats?
La inclemencia, la tirria, l' amenassa,
l' arrebató, l' enuig, l' indignació,

la rancunia, la sanya, 'l *dies iræ*...
son bélichs instruments de destrucció.
No volguéu que *apartém las criaturas*;
no us encenguéu, germans, tan aviat;
heu de fer com els mistos qu' ara corren
que tenen tots el cap desensofrat.
El día que us sentiú de tó irascible
per falta de salut ó de diners,
penseu que va sufrir molt més, sens dupte,
la pobra seqüestrada de Poitiers.
Ni que us diguin *titellas* ni *culs d' olla*,
germans, no us poséu may *fora de sis*...
Y si us falta corretja, prenéu tila
ó mossegueuse 'ls llabis si es precís.
Pax dómini sic semper vobiscum.
FRA NOI

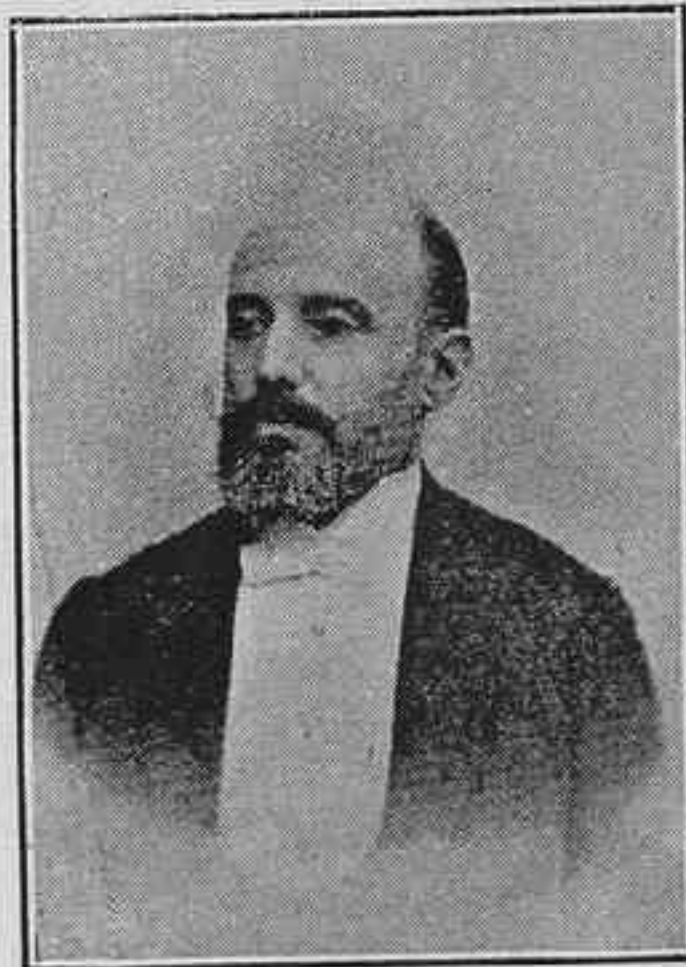

LLIBRES

EL AGUA TERMO-MINERAL DEL VICHY CATALÁN, Y SUS APLICACIONES TERAPÉUTICAS, por el DOCTOR DON JOSÉ GELABERT Y CABALLERÍA.—Ab aquest títul ha sortit á llum una memoria monogràfica de l' estació balnearia de Caldas de Malavella qu' en poch temps, y per las novas aplicacions que venen fentse de las sevas ayguas s' ha colocat entre las primeras de Catalunya.

El Doctor Gelabert que l' ha escrita, dona probas á la vegada que de la seva gran competencia científica, del carinyo legítim que ha de sentir un pare per un fill que l' honri.

La memoria es un estudi complert de aquells manantials, y de sos efectes fisiològichs y terapéutichs, comprenent el següent sumari de materias: *Primera part.*—I. Situació y Historia.—II. Geologia ab la formació y origen del Puig de las Animas, de ahont brollan las ayguas del Vichy-Catalá.—III. Orografia y botànica de la comarca.—IV. Estudi físich-químich del aygua del Vichy-Catalá.—V. Acció fisio terapéutica del aygua del Vichy-Catalá.—*Segona part.*—I. Reumatisme.—II. Glucosuria (diabetes sacarina).—III. Dispepsias.—IV. Catarro crónich del ventrell y del intestí.—V. Enfermetats del fetje.—VI. Enfermetats del sistema nerviós y del aparato loco-motor.—VII. Enfermetats de la pell.—Apéndix: Estat demostratiu dels resultats conseguits en els malalts diversos tractats en l' establiment desde 'l any 1895 al 1091.

EL DOCTOR GELABERT
metje director de «El Vichy-Catalá.»

La memoria del Doctor Gelabert com se deduheix pel transcrit sumari es molt complerta: llegintla's troba ademés qu' es molt rica en datos, noticias, observacions de primera má y qu' está escrita ab notable correcció.

Hem parlat del carinyo del Doctor Gelabert, pel Vichy-Catalá y en general per las ayguas de Caldas de Malavella, y hem de consignar que aquest no 's traduheix en cego apassionament sino ab la serenitat del home de ciencia que observa ab atenció y veu comprovats á cada instant ab exemples admirables, els fruits de las sevas previsions.

Fill de aquestes previsions es l' amplitut que de uns quants anys ensa se ve donant a las ayguas del Vichy-Catalá, baix la entesa direcció del Doctor Gelabert, qu' es qui primer va endavinar els efectes que havían de produhir. La victoria per ell alcanzada en aquest punt la proclaman centenars de malalts curats y 'l concurs numerós y en proporció creixent que tots els anys acut á Caldas de Malavella, en busca de la salut perduda. Ho diu ademés el gran consum de aygua embotellada que 's fa avuy á Espanya procedent de aquell manantial, y que ha desterrat en gran part el consum del Vichy-francés.

En aquest concepte, el Doctor Gelabert deu ser considerat com una de las glorias de la Hidroterapia catalana.

RATA SABIA

TEATROS

PRINCIPAL

Obras novas.

Dulces memorias, un quadro idiliach, la quinta essencia refinada de una producció francesa en tres actes, perfectament acomodada á la escena castellana per l' Eusebi Blasco, qu' en aquestes cosas hi té la má trecada. Va tenir una interpretació excelent, en especial per part de la Sra. Romero y 'l Sr. Larra, y 'l públich va aplaudirla. Y la veritat siga dita: tant l' obra com l' execució s' ho mereixen.

Una cana al aire: dos actes de 'n Miquel Echegaray. Quan aquest escriu en vers, no 'n vulguin mes de ripis; quan ho fa en prosa, deixa 'ls ripis y se 'n va de dret als plajis. ¡Si l' hem vist de vegades en el teatro 'l vell vert que 's proposa fer el calavera y no fa mes que papers ridículs! Donchs aquesta vegada l' Echegaray, en lloch de un vell d' aquests ne presenta dos, qu' enganyant á la dona y á las fillas, se 'n van á París á echar una cana al aire. Fins aquí 'l primer acte, carregat d' escenas apayasadas.

Acte segón: ja son á París y 's diverteixen molt, en un hotel montat á la *derriere*... y encare 's divertirian mes si l' autor no 'ls fes agafar un bon mal de ventre, efecte de las salsas de la malehida cuyna francesa. Per fi, quan l' autor está cansat de ferlos fer tota mena de imbecilitats, disposa que arribi á las sevas mans un telegrama de las donas propias... y aquí s' acaba la comedia.

Y no 's creguin, el públich que la nit del estreno era bastant numerós, á cada gesto de 'n Larra ó de 'n Balaguer, cla, cla, cla... ¡quins tips de riure s' hi va fer!

En aquest teatro va donarse 'l divendres el sisé concert de la *Filarmonica*.

Ens falta espay pera detallar com voldriam el mérit dels artistes que foren la Srta. Vidal (violoncello) y 'ls Messtres Crickboom y Albéniz (violí y piano respectivament) aixís com en l' última pessa l' orquesta de corda de la *Filarmonica*. Sols sentint aquell conjunt de primors executats á plena conciencia pot un donarse compte de la fruició que produheixen. A poder tornar al mon,

Gent forastera

De porta en porta.

en Beethoven, en Schumann y en Bach haurían abressat plens d' efusió á uns artistes tan possessionats de sas admirables creacions. Ells haurían dit de segur:—Aixís y sols aixís es com se 'ns ha de interpretar.

LICEO

Després de 'n Colonne, tan admirat y aplaudit en sos concerts según y ters, com ho havia sigut en el primer del qual donarem compte en nostra passada revista, s' han presentat el notable director *Kundwald* y 'l célebre pianista *Rosenthal*. No 's podrá dir, que 'ls filarmónichs se vejin forsats á dejunar de sensacions musicals, en la present temporada de Quaresma.

En *Kundwald* es un director de orquesta fort. Dirigeix tirant estocadas, amenassant ab els punys clossos. Ja té sort que 'ls músichs de l' orquesta tenen las mans ocupadas y no s' hi poden tornar, que d' altra manera no sé pas qui guanyaría. Deixant apart la seva mímica exagerada y de carácter angulós y militaresch es un director que sab molt bé lo que porta entre mans. Podrá discutirse'l comparantlo ab altres; pero no se li pot negar un poderós sello de personalitat.

En *Rosenthal*, menut de cos, rodanxó, ab una cara que recorda la del actor Rossi, algun tant vulgarisada, necessita que li posin cinch ó sis partituras sobre la cadira per arribar al teclat cómodament. Pero un cop hi es, y comensa á fer corre las mans, ab una seguretat, ab un brío, ab una empena que sorprenen y avassallan se comprén desseguida que no es injusta la fama que se li ha donat de ser un dels primers *virtuosos* del mon.

Verdaderament es impossible que un home sol, á no ser que tingui quatre vegadas mes dits que 'ls demés, puga arrancar al teclat aquell devassall de notas assombrosament concertadas. Va tenir sa ovació mes calurosa en la titulada *Rapsodia vienesa*, consistent en uns quants valsos adornats per ell mateix ab un luxu tal de floreigs, qu' es molt difícil que cap mes pianista del mon s' atreueixi may á ferli la competencia.

En *Rosenthal* va despertar una gran admiració, y fins diré un entusiasme delirant... pero va deixar també un gran desitj de sentirlo en obras menos complicadas, de menor brillantés, pero de un sentiment artístich mes determinat.

ROMEA

Ab lo títul de *Vent, terra, foch y aygua*, 'l Sr. Millá va escriure una obreta massa carregada de inverossimilituts y d' intenció de fer riure, perque puga conseguirho bonament.

Ab tot no pot dirse que sigui inferior á moltas altres que se 'n representan y son admesas com á moneda corrent.

Dimars va estrenarse la comedieta en un acte del excelent poeta Sr. Bori y Fontestá, titulada *Gent de platja*.

No haventnos sigut possible assistir al estreno, reservém la nostra opinió pera la revista próxima.

En la qual, ademés, tindrem ocasió de parlar de l' última obra de 'n Guimerá *La pecadora*, sí, com está anunciat s' estrena 'l próxim dimars, día 14 del corrent.

Dibujos de F. SARDÁ

Un baturro al natural.

—Per avuy ja tenim seguras las bessas.

VACILACIÓ

NOVETATS

El campanero de Nuestra Señora de París es un melodrama de gran espectacle basat en la famosa novela de Víctor Hugo.

L'obra del poeta s'empeiteix enquibida en el teatro: casi 's pot dir que desapareix d'ella la qualitat interna dels personatges que tant impressiona en la novela esculpida per la ploma del immortal escriptor.

Reduhida á una successió d'escenas tan interessants com vistosas, pren el caràcter de melodrama popular, com tants se'n representan, ab la particularitat de que á Novedats es posaten escena ab un luxu de decorat y de vestuari, que aixó sol, per la seva bellesa y propietat, incita á anar á veure l'obra.

Trajos y decoracions figuravan anys enrera en un' ópera del mestre Giró; pero avuy fins pels espectadors que tingueren ocasió de veure'ls, resultan com nous y de un efecte admirable.

En la execució fan els actors tot lo que poden per sortirne lluhits. Cap al final del primer acte s'executan uns ballets sumament vistosos.

Y res mes per avuy que siga digne de mencionarse.

N. N. N.

—El jove es brillant, pero 'l vell... el vell ¡fa cara de tenir mes quartos!...

del dit y 's prenen tot el bras. Y la gent *mascle* tan fresca.

Baix l'instigació de un regidor republicá, l'arcalde Sr. Amat disposa la suspensió de las obras, y á pesar de tot l'empresa las continúa, alegant qu'ella no está en el cas de rebre recados directes ni que sigui del arcalde de Barcelona.

Y *La Perdiu*, sense recordarse de 'n Fivaller, con-

ESQUELLOTS

A cada pas salta una qüestió, y á cada qüestió salta una *Perdiu* fugint de compromisos.

Fa poch era la del Hospital de Sant Pau beneyt, y aquesta es l'hora en que *La Perdiu* no ha rectificat aquella opinió estafalaria, de que 'ls marmessors de l'herencia Gil no venen obligats á donar comptes á ningú. El Sr Doménech y Montaner, llegítima gloria de la nostra terra consagrada per *La Perdiu*, ara que ja ha romput á parlar en plé Congrés, no tindrà prou paraulas per agrahirli.

Pero ¿per quí 'ls fatichs si no pels amichs?

**

Nova qüestió. La del *apeadero* del carrer de Aragó.

Se tracta senzillament de obstruir un dels més hermosos carrers del Ensanche, ab un edifici que, segons els termes del permís otorgat, havia de ser un kiosko, y que no obstant, á jutjar per las obras comensadas porta trassas de convertirse en una estació de ferrocarril en tota regla.

Es alló que acostuman á fer las empresas en aquest país de la gent *mascle*; se 'ls dona la punta

Y. Buil

sentint ab el seu silenci que 's desconeguin y s' atro-
pellin els furs y las prerrogativas de la municipali-
tat de Barcelona, cap y casal de Catalunya.

Aném á veure, vetlladors de la dignitat de la terra: ¿es que també entre 'l personal més ó menos tècnich de la Companyia de M. Z. A. hi teniu á algú dels vostres compays, al qual no voleu ni podeu comprometre ab una campanya favorable als interessos y á la dignitat de Barcelona? ¿Es que aquí 's logra ab empleos la complacencia del silenci dels periódichs que presumen de Catóns, de la mateixa manera que á Madrit se consegueix carta blanca pera fer tot lo que 's vulgui, ab sous de concellers hábilment repartits entre 'ls capitostos de la política imperant?

Molt interessa esbrinar aquesta qüestió, en els termes en que la deixém plantejada, may sigui sino pera obrir els ulls als ilusos que pogueren creure algú dia que 'l caciquisme era una planta que no podia créixer en el terror regionalista.

O sino que *La Perdiu* expliqui com puga y sápigla la rahó del seu silenci, en una qüestió que á nosaltres, com á barcelonins ens irrita, y com á catalans ens avergonyeix.

Per Barcelona, com si Víctor Hugo no hagués existit.

Tením una societat literaria, l' *Ateneo barcelonés*, qu' está morintse d' ensopiment. La remembransa del gran poeta del sigle XIX realisada en tot el mon civilisat d' acort ab la nació francesa, hauria pogut donar lloch á una manifestació honrosa per las lletres de la capital de Catalunya... pero ningú s' ha cuydat de organisarla, y molt menos els elements que portan la direcció de aquella casa.

Jo ja ho veig: Víctor Hugo era un esperit massa lliure; els raigs de la seva inspiració cosmopolita, com els del sol, inundan el mon enter... ¿y quánt s' ha vist que las xutas, els mussols, las sibecas y las milocas surtin del cau á afrontar els esplendors del astre del día?

Dadas las saragatas que hi ha hagut al Teatro Real de Madrit, ab motiu de las diferencias entre 'ls abonats y l' empresa, no m' explico la patxorra del govern.

Lo menos que devía fer era suspendre las garantías filarmónicas, recullir pitos y declarar aquell teatro en estat de siti.

Després no 's cremi 'l govern si algú 'l tatxa de imprevisor.

De imprevisor y injust.

Si, com es molt freqüent, al encetar una capsa de mistos, se 'ls acut contar las cerillas que conté, y en lloch de las cinquanta, n' hi troban sols quaranta ó quaranta dugas;

Si després per aprofitarne una, 's veuhen obligats á gastarne tres ó quatre, per la mala qualitat del fósforo ó la resistencia de la cerilla á encendres;

No per aixó s' enfadin ni 's desconsolin.

Molt al contrari: procurin omplirse de satisfacció pensant que contribuheixen á fer un bé al pròxim. Tant es aixís que la *Cerillera*, en l' any que acaba

UN QUITE A TEMPS

—Ja es extrany que un xicot com tú vaji pel mon sense una pesseta á sobre.

—Lo que m' aconsola es que, per lo que veig, no soch sol.

LAS OBRAS DEL APEADERO

—¿Y cómo está aquesta qüestió?

—Pues miri; l' Ajuntament protesta, á Madrit diuhen que bueno, la companyia segueix treballant... y rodi la bola.

de transcorre, ha distribuït entre 'ls seus accionistes el módich interès de un 24 per cent.

Y aixó, cristianament, es molt consolador... Sobre tot considerant, que 'ls que tinguin paciència, trobaran á l' altra vida tots els mistos qu' en aquesta els han estafat.

Días enrera m' entretenia llegint el discurs de contestació al de ingrés de 'n Cavestany á l' Academia espanyola, llegit per en Manuel del Palacio, y que versa sobre cantars populars.

Entérinse del següent párrafo qu' es curiós. Se tracta de un cantar qu' en Manuel del Palacio va escriure.

«Y por cierto—diu—que uno de ellos lo oí años atrás en boca de un mayoral de los coches que desde la estación llevaban á los baños de Marmolejo, cuyo mayoral, no seguramente por espíritu crítico, pues era bondadoso hasta con sus mulas, sino para poner mi idea en armonía con su palabra, hubo de corregirlo por sí y ante sí.

Decía yo:

«En el viaje de la vida
van los ricos á caballo,
los caballeros á pie
y los pobres arrastrando.»

En vez de *los caballeros á pie*, él cantaba: los caballeros á *pata*; mi frase era sin duda más fina, pero la suya era más lógica; él creería, en sus cortos alcances, que el de peón no es oficio de caballeros.»

Que 'm dispensi 'l Sr. de Palacio. No crech que per una rahó de lógica 'l majoral cambiés la frase á *pie*, per á *pata*, sino senzillament per una rahó de oído.

En un cantar el versos aparellats ó bé han de ser tots breus ó tots aguts, si han de cantarse degudament. Y aixó ho saben millor que alguns escriptors, els majorals de diligencias.

Días enrera va ser assistida á la casa de socorro del carrer de Barbará, una pobra dona que s' havia begut una dossis de sal-fumant.

Y no obstant no va morir.

Perque al adroguer que 'l va expendre, al batejarlo se n' hi va anar la má. Era massa aygualit y no va fer prou efecte.

Vels'hi aquí un industrial que mereix una multa per vendre aygua en lloch de sal-fumant, y mereix además la creu de beneficencia per haver salvat una vida.

Llegeixo en *La Renaixensa*:

«Pitets de fil pera nens ab lema de ¡*Visca Catalunya!* Se troban de venta en casa de etc., etc.»

OBSERVANT

—¿Segueix?

—Sí: segueix... el seu camí, sense fer cas de nosaltres.

COLOQUI CONJUGAL

—No, á mí no 'm sorprén res: Sant Vicens Ferrer ja va dirho que ab el temps las donas se vestirían com els homes.

—Y dels homes ¿qué va dir?

—Que á causa dels despilfarros d' ellas, apenas podrien dur calsas.

¡Bonica moda, sobre tot per las criaturas!

A veure sino ¿per qué se 'ls posa pitet quan menjan? ¿No ho fan aixís per evitar que s' embrutin el vestit?

¿Y qué val més per un papá catalanista: el vestit del noy ó 'l crit sagrat, consagrat y reconsagrat de *Visca Catalunya?*

Llegeixo:

«El Sr. Manzano ha llamado á su despacho á los señores presidentes del Círculo del Liceo, del Círculo Ecuéstre y del Círculo de la Unión Nacional para darles cuenta de una resolución relacionada con la vida interior de dichas Sociedades.»

¿Y aixó? ¿Per quin motiu els cridaría?

¡Ah ja hi caich!... Pero no m' ho fassin revelar, qu' en aquestas cosas jo soch de aquells que diuen:

—No juguém!

Tolstoi s' está morint.

Tolstoi ha experimentat una notable millora.

Tolstoi corre perill imminent...

Tolstoi está fora de cuidado...

Tal es la crónica de la senmana y si tant m' apuran fins diré de la quinzena en lo relatiu al estat de la salut del célebre novelista rus.

En Tolstoi, en sos bons temps va escriure la seva obra famosa *La guerra y la pau*.

Y ara está realisantne de fet un' altra que nosaltres de tot cor voldriam que no sigúés l' última, y que bé podría titularse: *L' agonía y la vida*.

Ha mort á Roma 'l mestre Marchetti, autor de l' ópera *Ruy Blas*, que trenta anys enrera 's cantava molt y que feya temps havia passat de moda.

Pero de l' ópera 'n queda un esqueix: una cansó vulgar castellana que va passar íntegrament á *La Bohème*, d' en Puccini, y un esqueix de aquest esqueix plantat al bell mitj de *Curro Vargas*, d' en Chapí.

Aixís, de plaji en plaji, 'l motíu principal de l' obra d' en Marchetti va tornar á la terra mare de hont havia sortit.

Llegeixo en un telegrama de Madrit:

«Una senyora de 73 anys de edat, va fugarse del domicili conjugal ab un jove de 17 anys, després d' emportarse'n tot el diner y alhajas que hi havia á casa del marit, el que conta 70 anys d' edat.»

La lley de las compensacions.

A boca desdentegada, menjar tendre. A boca ben guarnida, gallina vella que, segons diu l' adagi, es la que fá bon caldo.

Un marit á la seva estimadíssima costella:

—Layeta, ja pots estar tranquila. Pel cas de que 'm mori he pres las meas disposicions, y espero que no 't faltarà res.

La Layeta, ab molta ternura:

—Bé, ja m' ho figuro; pero... ¿y si no 't mors?

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Car-me-ta.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Anita—Atina—Tiana.*
- 3.ª ENDAVINALLA.—*Canti.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Roquetas.*
- 5.ª GEROGLÍFICH COMPRIMIT.—*Recados.*

CONTRADICCIÓ

Un vaguista... que treballa.

CELEBRANT LA VINGUDA DE 'N MANZANO

—¡Gracias á Deu que ara aquest governador ens farà fer roba noval!...

TRENCA-CAPS

XARADAS

I

DIÁLECH... D' HIVERN

- ¿Ahont va tant *tot*, donya Tuyas?
 —*Hu quart* un vol per la Rambla, qu' en els jorns del trist hivern el sol deu aprofitarse.
 —Pro vòsté s' *hu-dos-tercera*?
 —Ja veurá, donya Escolástica, una dona previnguda sento dir que val per quatre, y además si fa bon sol també l' ayre es fret que glassa.
 —No ho digui, que 'l vent que fa ni mouría un *dos* de palla.
 —¿Pro no veu que avuy el temps s' ha tornat tan variable?...
 —Bé; deixant estar aixó ¿vol venir aquesta tarde cap allí entrada de fosch *hu* passá la vetlla *hu* casa que *hu* la vora del braser jugarém un rato *hu* cartas?
 —No hi faltaré.
 —¿M' ho assegura?
 —¡Li juro, donya Escolástica!
 —Apa, donchs, allí la espero, y ab donya Petra y donya Agna...
 —¿Las vehinas del quint pis?
 —Sí senyora.
 —¿Aquellas maulas que deuen *hu* tot arreu y en cambi van tan mudadas?
 —Las mateixas; jugarém...
 —¿Y si jugant ens estafan?

COM SE RECOBRA L' APETIT

(Dos telefonemas)

«Madrid 1-2-3—Senyor Sabi del Calaix.—En Sagasta 's troba millor pero molt débil. No té esma ni per ras-carse la barba. Ha perdut la gana per complert y no li podém fer empassar res.—Villanueva, Ministre d' Agri-cultura.»

«Barcelona (Estat de siti) 3-6-9—Senyor Villanueva. Permétim que li digui, pero en Sagasta es un tonto y vosté un ignorant. Sembla mentida que l' hagin fet mi-nistre dels pagesos. ¡Espantarse per la pèrdua del apetit! Digui á don Práxedes que mastegui un brotet de *Xicoyra* antes de posarse á taula y s' atipará com un lladre des-seguida.—Sabi del Calaix.»

¡BONA IDEA!

PARA
ALQUILAR

En vista de lo que costa avuy día llogá un pis, sembla que molts propietaris pensan passejarse aixís.

FEYNA ENTRETINGUDA

El senyor Pons continúa estudiant la organització del cos municipal.

—No tingui por.

—Bé; hi vindré

tant sols per la seva cara, y... estigui bona, qu' es tart y tinch d' arribá á Sant Jaume.

—¡Que ho passi bé, donya Tuyas!
—¡Igualment, donya Escolástica!

(Y havent dat no mes un pas afegian l' una y l' altra:)

—¡Quin boá porta mes lleig!

—¡Que dos-hu-quart du la capal!

F. CARRERAS P.

II

Ma primera n' es vocal, serveix per beure el tercé y encare mes te diré, s' en fá hu-dos de la total.

ANTÓN FELIU

ANAGRAMA

—En Pep á la Tot deixá perque es molt manyefla y porca.

—¿Y donchs en Pep ahont vá aná?

—Cap á la tot de Mallorca.

UN COMPANYY DE LA GOMA

TRENCA-CLOSCAS

LOLA CAMA

SANS

Formar el títul d' una pessa catalana.

ALBERTET DE VILAFRANCA

GEROGLÍFICH COMPRIMIT

ST

UNA SOCIETAT ANÓNIMA

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

ANTONIO ZOZAYA

CRÓNICAS

DEL

AÑO UNO

Precio 2 pesetas

BAILARINAS

POR E. GOMEZ CARRILLO

Un tomo, Ptas. 2.

ÍNDICE: Dedicatoria.—El palacio del baile.—Una bailarina griega.—Bailadoras.—Las ideas de las bailarinas.—Bailarinas japonesas.—Bailarinas de Liliput.—Los bailes parisienses.—Cortejos paganos.—La danza del vientre.—Los conciertos donde se baila.—Bailarinas cosmopolitas.—La que baila entre diamantes.

MEMORIAS DE UNA MONJA

(SOR TERESA)

REVISADAS Y ARREGLADAS

POR

J. FERRANDIZ, presbítero

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

EL MORFINISMO

La higiene de Zaratustra

POR EL

DR. NICASIO MARISCAL

Pesetas 0'75

Remeys
casulans

PER

M. ROMEU GUIMERÁ

Preu: 1 pesseta

Agencia de matrimonis PER C. GUMA

Preu: 2 rals

ELENA NOVELA DE UN CAPUCHINO

POR

ENRIQUE MURGER

Tomo 80 de la Colección Diamante

Precio 2 reales

HOJAS SELECTAS

Revista mensual

N.º 3.º

Ptas. 1.

Últimas publicaciones

SEIS DIÁLOGOS POR CARLOS M. SOLDEVILA

ANVERSO DE RECIEN CASADA

Ptas. 1

COLECCIÓN DE LIBROS PICARESCOS

CABALLERO VENTUROSO Con sus extrañas aventuras y prodigiosos trances, adversos y prósperos

HISTORIA VERDADERA, VERSO Y PROSA, ADMIRABLE Y GUSTOSA

POR D. Juan Valladares de Valdellamar, CLÉRIGO

Presbítero de la ciudad de Córdoba

Un tomo, Ptas. 5.

* ATTRAVERSO DE LA SPAGNA LETTERARIA *

(I CATALANI)

POR JOSÉ LEÓN PAGANO

Un tomo en 8.º, Ptas. 5.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

ELS QUE DEJUNAN — ¿PER QUÉ?

Per tenir contenta la dona.

Per veure si se 'm rebaixa aquest greix.

Perque fá ff.

Perque hasta 'm sembla qu' es bo per la salut.

Perque la xicoteta m' ho ha demanat.

Perque la gent d'ordre hem de donar bons exemples.

Perque es costum de la casa.

Per... economía.

¡Per forsa!

divi